

MAN | **PAUL**
ON THE | **MCCARTNEY**
RUN | **IN DE**
SEVENTIES
TOM DOYLE

Tom Doyle

MAN ON THE RUN

Paul McCartney
in de seventies

Vertaald door Marike Groot
en Sander Brink

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Linda, Heather en Paul komen aan op JFK Airport, New York, 17 maart 1969, vijf dagen nadat ze in Londen getrouwd zijn. Paul: 'Ze had een kind. Ik was oprecht onder de indruk van de manier waarop ze zichzelf in het leven staande hield.'

INHOUD

Inleiding 7

- 1 | Op de vlucht 24
- 2 | Over het water 53
- 3 | Tot aan zijn knieën in de rivier 73
- 4 | De weg naar waar dan ook 89
- 5 | Toerend door Europa 107
- 6 | Paniek in Lagos 131
- 7 | In La La Land 148
- 8 | Naar het zuiden 164
- 9 | Lanceringen en landingen 185
- 10 | Hoog boven Amerika 203
- 11 | Blijf maar lekker drijven 226
- 12 | Take these broken wings 243
- 13 | Gevangen tussen vier muren 264
- 14 | Wakker geschud 279
- 15 | Het einde van het liedje 291

Epiloog 301

Dankwoord 309

Geselecteerde discografie 311

Geselecteerd overzicht van optredens 319

Fotoverantwoording 324

Bibliografie 325

Register 327

*Voor Thomas Corrigan Doyle,
omdat hij die stekker aan mijn eerste platenspeler heeft gemaakt
en me daarmee op weg heeft geholpen*

INLEIDING

De eerste keer dat ik Paul McCartney ontmoette en interviewde, zat hij steeds maar stiekem op zijn horloge te kijken, alsof hij er met zijn hoofd niet echt bij was. Ik werd er behoorlijk zenuwachtig van.

Het is al lastig genoeg om je in te denken dat je de beroemdste muzikant ter wereld aan het interviewen bent, iemand die al door andere schrijvers werd ondervraagd voor je zelfs maar geboren was, maar het is nog verontrustender om te beseffen dat je er niet in slaagt de aandacht van een voormalige Beatle vast te houden en, zoals dat oude liedje zegt, ‘stop his mind from wandering’.

De datum was maandag 15 mei 2006, en de locatie was een fotostudio in Kentish Town in Noord-Londen, waar McCartney zich liet fotograferen door zijn dochter Mary, die al net zulke hertenogen heeft, voor één van een reeks omslagen ter ere van het twintigjarige bestaan van het tijdschrift *Q*. Ik was er om met hem te praten over zijn ervaringen van de afgelopen twintig jaar, wat er was gebeurd en wat er was veranderd.

Tijdens ons gesprek van een halfuur lukte het me hem lang genoeg bij het onderwerp te houden om alles te bespreken, van zijn ooggetuigenverslag van de onmiddellijke nasleep van 11 september (geparkeerd op de taxibaan van de luchthaven JFK in een chartervliegtuig dat plotseling nergens heenging) tot het feit dat hij maar niet kon wennen aan de iPod, omdat een koptelefoon hem herinnerde aan zijn werk en zijn verblijf in de studio. Daarna onthulde hij de verrassende leemtes in zijn kennis van de geschiedenis van The Beatles.

‘Ik ben ’s werelds slechtste analist van mezelf,’ zei hij opgewekt. ‘Beatles-fans kunnen je precies vertellen wat er allemaal gebeurde in de jaren zestig, maar ik zit dan van: o ja, dat is waar ook. Ik weet dat *Sgt. Pepper* in 1967 was. Zo veel weet ik nog wel.’

In veel opzichten bleek hij net zo innemend, relaxed en losjes te zijn als ik me had voorgesteld. Toen ik was aangekomen, leek hij het meteen leuk te vinden dat zijn interviewer van die dag een Schot was (hij had natuurlijk al tientallen jaren een band met het land en de inwoners) en liep hij me bij de buffettafel van de studio op zijn typische gemoedelijke manier aan te sporen om de gekaramelliseerde groenten te proberen. Maar toch was hij in gedachten duidelijk ergens anders en drukte er iets op hem.

Op een gegeven moment noemde hij heel even zijn tweede vrouw, Heather Mills, waarbij hij haar voornaam haast onhoorbaar uitsprak toen hij opbiechtte dat ze niet zo blij was met zijn voorliefde voor een jointje zo nu en dan (‘Ze is er heel erg op tegen’). Pas toen begon ik een idee te krijgen dat de geruchten dat het huwelijk van het paar op springen stond, wel eens waar konden zijn. De dag ervoor had een van de roddelbladen paparazofoto’s geplaatst van Paul, die in z’n eentje ronddoolde tijdens een vakantie in Frankrijk. Twee dagen na ons gesprek kondigde zijn publiciteitsagent aan dat het stel uit elkaar zou gaan.

Ik had al aardig wat ervaring met interviewen en daarom had ik me zijn afstandelijkheid dan ook niet aangetrokken als iets waar ik schuld aan had, en nu werd ook duidelijk wat er op zijn gemoed had gedrukt. Ik werd er vastbesloten van om te proberen zijn volle aandacht vast te houden, om dingen te vragen en te zeggen die andere schrijvers misschien niet durfden te vragen, de volgende keer dat ik hem sprak, als dat ooit zou gebeuren. Gesprekken met Paul McCartney in de pers waren de laatste jaren vaak nogal stijfjes geweest, doordat veel journalisten – volkomen begrijpelijk; zelf was ik ook behoorlijk zenuwachtig geweest – te zeer onder de indruk waren om veel verder te vragen dan over koetjes en kalfjes, of om hem te verleiden tot een geanimeerd gesprek, of zelfs te proberen om lol met hem te hebben.

Volgende keer, dacht ik.

De volgende keer kwam zestien maanden later, toen me de kans werd geboden om hem in het hol van de leeuw te ontmoeten, twee verdiepingen boven de receptie, in de kantoren van MPL, McCartney Productions Limited, op Soho Square nummer 1. Dit is waar Paul zich op zijn gemak voelt, de kamer waarvoor hij het vaakst kiest om te worden geïnterviewd; de donkere, met hout beklede schuilplaats in art-decostijl is al sinds 1975 het centrum van zijn onderneming. In deze omgeving leek hij meteen meer relaxed, meer gefocust. Hij had zichzelf helemaal onder controle en leek niet van zijn stuk te brengen, zelfs niet toen de moeilijkeren tijden in zijn leven aan bod kwamen.

Buiten de deur van zijn kantoor hing een sfeer van vlotte zakelijkheid onder zijn medewerkers, van vergaderingen die werden gepland en roosters die werden opgesteld. Je kreeg het idee dat het geen toeval was dat deze man multimiljonair was.

Binnen in zijn kantoor werd McCartney, zittend op een sofa, omringd door oorspronkelijke schilderijen van Willem de Kooning en van achteren verlicht door de neonbuizen van zijn Wurlitzer-jukebox, met daarin de oude rock-'n-rollsingletjes die heilig voor hem waren toen hij een tiener was. Terwijl we praatten, werkte hij zich door een boterham met kaas en augurk, waarvan hij een overgebleven driehoekje tijdens het interview herhaaldelijk aan mij aanbood. Hij leek teleurgesteld dat ik er niet zo happig op was. 'Toe maar,' spoorde hij me voor de derde keer aan. Ik gaf toe en nam een hap.

'Dan is dit zeker vegetarische kaas?' vroeg ik me hardop af.

'Het is gewoon kaas,' zei de beroemde campagnevoerder voor dierenrechten schouderophalend. Hij had niet in de gaten dat ik verbaasd was dat hij niet voor de variant met vegetarisch stremsel ging.

Van dichtbij zag McCartney er goed geconserveerd uit, zeker als je bedenkt hoe intens hij heeft geleefd. Alleen een paar rimpels rond zijn lippen en zijn enigszins ingevallen wangen verraadden zijn leeftijd. Zijn haar was nu vakkundiger geverfd dan de donkerpaarse tinten van toen hij in de vijftig was en je het vermoeden kreeg – hij was tenslotte boven alles een doe-het-zelver – dat hij het zelf deed. Zijn lichtbruine ogen hadden een vleugje groen in een bepaald licht. Hij zag er fit uit, maar hij klaagde dat hij een beetje dik begon te worden.

‘Maar je hebt helemaal geen buikje,’ zei ik.

‘Ik hou hem in omdat er een journalist bij is,’ grijnsde hij. Zijn wangen bolden op als hij lachte, en de jaren vielen van zijn gezicht, waardoor hij weer de schalkse Beatle van vroeger werd.

De meeste mensen hebben wel enig idee hoe McCartney praat, van de Beatles-films en van zijn ontelbare televisie-interviews. Maar van man tot man is zijn toon aardser, zijn Liverpool-accent duidelijker, en zijn taal doorspekt met liefdevol uitgesproken krachttermen.

Maar McCartney interviewen lijkt een beetje op goud zoeken. Hij kan zo glibberig zijn als een politicus en hij is in staat een vraag deskundig te ontwijken, waardoor je er soms drie keer op terug moet komen voordat hij er echt op ingaat. Op andere momenten vervalt hij in oude anekdotes die je hem al tientallen keren hebt horen vertellen of waarover je hebt gelezen. Op die momenten ben je gedwongen hem te onderbreken en te proberen hem voorzichtig weer naar minder bekend terrein te sturen.

Soms, vooral wanneer hij afdwaalt, krijg je het gevoel alsof hij een beetje verveeld begint te raken, ofwel door de vraag ofwel door zijn antwoord erop, en dan zegt hij ‘maar goed’, op nogal besliste toon, en probeert hij je zover te krijgen dat je verdergaat. Op andere momenten verdenk je hem ervan dat het een handige verdedigingstactiek is wanneer hij de vragen te persoonlijk vindt worden.

Omdat hij zo veel ervaring heeft met geïnterviewd worden, is hij heel bedreven in een heleboel praten en maar weinig weggeven. John Lennon heeft zijn voormalig bandlid eens smalend gecomplimenteerd met het feit dat hij ‘een heel goede pr-man... zo ongeveer de beste in de hele wereld’ was. Daar zit nog steeds een flinke kern van waarheid in, en het dwingt je uiteindelijk om McCartney harder te pushen om dieper te graven dan zijn gebruikelijke oppervlakkige verkooppraatje. Je weet dat je dat voor elkaar begint te krijgen als hij een bijna geïrriteerde zucht slaakt en zegt: ‘Kijk, om éérlijk te zijn.’

Tegelijkertijd, misschien omdat bijna iedereen om hem heen hem met ontzag benadert, lijkt hij ervan te genieten als hij weerwoord krijgt en af en toe een beetje wordt geplaagd. Hij is natuurlijk iemand tegen wie maar weinig mensen nee durven te zeggen, laat staan licht-

jes in de zeik te nemen. Maar het is duidelijk dat hij het heerlijk vindt om zich weer een beetje de ruige Macca uit een arbeidersbuurt van Liverpool te voelen, die nooit ver weg is.

Bij deze gelegenheid, en met een tweede ontmoeting ingeroosterd voor zes dagen daarna, op dezelfde locatie, zouden we het hebben over de jaren zeventig, een vaak rumoerige en onzekere tijd voor McCartney. Tijdens ons gesprek begon hij zich steeds opener op te stellen en een zorgvuldig gecontroleerde openhartigheid te laten zien over zijn beproevingen tijdens die periode: de emotionele instorting die hij had gehad nadat The Beatles uit elkaar waren gevallen; het brute openbare gebekvecht tussen hem en John Lennon; de laster die Linda van zowel pers als fans over zich heen had gekregen; de moeizame welwillende dictatuur over Wings, een band die leek te lijden onder een rommelig draaideurbeleid qua ledenbestand.

‘Je kon muzikanten nooit dwingen om iets te doen,’ benadrukte hij, ‘maar je kon er wel sterk op aandringen.’

‘Ik stel me zo voor dat jij behoorlijk... overtuigend kan zijn tijdens jullie woordenwisselingen,’ zei ik.

‘Er zijn wel woordenwisselingen geweest,’ gaf hij toe. ‘Maar die waren er ook bij The Beatles. Dat is niet fijn. Maar in feite is het iets goeds.’

‘Was het moeilijk om muzikanten te vinden die er niet al te veel van onder de indruk waren dat ze werkten met “Paul McCartney, de ex-Beatle?”’ vroeg ik.

‘Ik geef ze geen ongelijk,’ antwoordde hij, met een stalen gezicht. ‘Zelfs ik ben nogal onder de indruk van mezelf, Tom. Nee, dat meen ik, man. Ik maak geen geintje!’ Er was een lange stilte. ‘Nee, nee, nee, ik maak een geintje,’ lachte hij.

Op een gegeven moment begon ik over de ettelijke drugsinvallen waar hij het slachtoffer van was geweest als enthousiaste gebruiker van marihuana. Had hij het gevoel dat de politie hem moest hebben?

‘Een beetje wel, ja,’ gaf hij toe.

‘Waarschijnlijk zaten die agenten bij elkaar en dachten: het is een beetje een slappe dag vandaag, jongens, laten we Macca gaan oppakken,’ zei ik.

‘Tja, dat gebeurde geregeld,’ lachte hij.

‘Ze hebben planten gevonden bij je boerderij in Schotland, ze pakten je op in LA met een joint op de vloer van je auto,’ ging ik verder.

‘Dat klopt, ja,’ knikte hij. ‘Die was daar neergelegd. Dat ding in LA hadden zij daar neergelegd. Wat er was gebeurd, was dat ik, per ongeluk, door rood was gereden omdat ik dacht: dat mag in Amerika. Wat ook zo is. Vaak mag je rechtsaf slaan als het licht op rood staat. Maar hier stond een bord – ‘niet rechts afslaan’ – dat ik niet had gezien.’

‘Omdat je stoned was?’ opperde ik.

Hij aarzelde, waarna er een brede grijns op zijn gezicht verscheen.

‘Wie weet.’

Aan het einde besepte ik dat hij niet één keer op zijn horloge had gekeken.

Bijna een week later ontmoetten we elkaar weer. McCartney nodigde me uit in zijn kantoor met een uitnodigende beweging van zijn hoofd, terwijl hij net binnen de deur stond te pielen op een staande bas. ‘Moet je mijn nieuwe bas eens zien, man,’ zei hij, en liet zijn vingers soepeltjes op en neer gaan over de hals. Hij zag er moe uit en de jaren waren zichtbaar op zijn gezicht. Het was het einde van een lange dag.

We parkeerden onszelf weer op de bank van zijn kantoor, in dezelfde opstelling als de week ervoor. Hij had duidelijk nagedacht over ons vorige gesprek en leek erop gebrand om het thema softdrugs wat minder scherp naar voren te laten komen, vooral omdat hij dacht dat de kranten erop zouden springen en het uit zijn context zou worden gerukt.

‘Dit gaat opgepikt worden door de roddelbladen,’ zei hij. “‘Macca ontmaskerd’”. Ik wil er niet te veel op doorgaan.’

Ik wees hem erop dat ‘Paul McCartney blowend in shock’ niet echt een onthulling zou zijn.

‘Het is allemaal wat sterker tegenwoordig, dus wil ik niet degene zijn die het aanmoedigt,’ voerde hij aan. ‘Je wil een paar kinderen niet het idee geven van: “Hé, geweldig, man, laten we het ook eens proberen.”’

“

Je eerste soloalbum, McCartney. Dat heb je thuis opgenomen, in het geheim, terwijl ondertussen je ruzies met The Beatles al aan de gang waren.

Ja. Het was echt... een soort van... therapie dwars door de hel heen. Het was een van de beroerdste tijden van mijn leven.

”

Take these broken Wings. Paul: 'Eerlijk gezegd werd het een beetje saai.
Ik was het zat om weer een line-up te doen.'

1

Op de vlucht

Hij wist dat hij een probleem had op de ochtend dat hij zijn hoofd niet van het kussen omhoog kon krijgen. Hij werd wakker, met zijn gezicht naar beneden, en zijn schedel voelde aan als overbodige ballast. Een duistere gedachte flitste door zijn hoofd: als het hem niet zou lukken zichzelf omhoog te trekken, zou hij ter plekke stikken.

Op een of andere manier, alsof het het moeilijkste was wat hij ooit had gedaan, wist hij de energie op te brengen om zich te bewegen. Hij draaide zich op zijn rug en dacht: jesus... dat was op het nippertje.

Dag na dag, week na week, was zijn toestand langzaam maar zeker achteruitgegaan. Zijn vaak slapeloze nachten bracht hij bevend van angst door, terwijl hij de dagen, die hij steeds moeilijker doorkwam, doorbracht met overmatig drankgebruik en zelfverdoving door middel van marihuana. Achter elkaar stak hij zijn filterloze, longenverwoestende Senior Service-sigaretten op.

Toen hij later terugkeek op deze periode, vertelde hij tegen iedereen dat hij bijna een zenuwzinking had gehad. Aan de buitenkant leek dat 'bijna' niet van toepassing.

Voor het eerst van zijn leven voelde hij zich volkomen nutteloos. Alles wat hij sinds zijn vijftiende was geweest, was in de band verpakt geweest. Maar nu was die periode in zijn leven, ook al mocht hij dat niet aan de wereld vertellen, vrijwel zeker voorbij.

Het was alsof hij plotseling en onverwacht zijn baan had verloren en totaal overbodig was geworden. Hij was zevenentwintig en voor niemand meer van nut. Zelfs het geld dat hij tot dan toe had verdiend was geen troost, maakte niet echt verschil. Dit was het toppunt van een identiteitscrisis: wie was hij nou eigenlijk als hij niet Beatle Paul McCartney was?

Op de ochtenden dat hij zichzelf dwong om overeind te komen, zat hij eerst een tijdje op de rand van zijn bed voor hij verslagen weer onder de dekens kroop. Als hij wel opstond en uit bed kwam, liep hij regelrecht naar de whisky. Hij begon steeds vroeger op de dag met drinken. Om drie uur 's middags had hij meestal niets meer.

'Ik was aan de fles,' geeft hij toe. 'Ik was aan de verdovende middelen.'

Hij werd verteerd door woede; hij was kwaad op zichzelf en op de buitenwereld. Hij kon het alleen maar beschrijven als een voortdenderend, leeg gevoel dat over zijn ziel raasde.

Zonder werk en met niets om hem af te leiden, kwamen de geesten van zijn verleden weer naar boven en fluisterden in zijn hoofd. Ze vertelden hem dat, ongeacht wat hij allemaal had bereikt, ze wel wisten dat het nooit echt iets met hem zou worden. Dat hij sowieso een echte baan had moeten zoeken, net zoals ze altijd hadden gezegd.

Hij beseftte dat hij tot dusverre altijd een 'verwaand mannetje' was geweest. En nu was het zover: de eerste serieuze deuk in zijn zelfvertrouwen die hij ooit had meegemaakt. Zelfs toen hij veertien was, en een borstamputatie zijn moeder niet kon redden, had hij geweten dat hij geen controle over die vreselijke gebeurtenis had. Maar nu begon hij, in het diepst van zijn vertroebelde denkwereld, op een of andere manier te geloven dat alles wat er gebeurde zijn schuld was en van niemand anders.

Zijn vrouw, die nog geen jaar zijn vrouw was, had het gevoel dat de situatie 'buitengewoon beangstigend' was. Binnen een paar maanden was haar nieuwe partner veranderd van een levendige, gedreven, wereldberoemde rockster in een gebroken man, die geen stap buiten hun slaapkamer wilde zetten. Maar ook al was Linda bang, ze wist dat ze Paul niet kon opgeven. Ze had in de gaten dat haar echtgenoot aan

het wegzinken was in emotioneel drijfzand, en ze wist dat zij de enige was die hem eruit kon trekken voor hij voorgoed verdween.

‘Linda heeft me gered,’ zegt hij. ‘En het is allemaal gebeurd in een huiselijke omgeving.’

Het was twee jaar geleden dat ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet in de nachtclub Bag O’Nails in Soho, en vier dagen daarna werden ze, diep in gesprek, gezien tijdens de perslancering voor *Sgt. Pepper*. Het was nog maar een jaar geleden dat ze erin geslaagd waren om onopgemerkt door de straten van New York te zwerven (waar hij haar in Chinatown voor de grap had geprobeerd mee te trekken in een tempel die boeddhistische huwelijken bood), waarna ze van de ene kust naar de andere waren gevlogen, in Los Angeles waren geland en dagenlang waren verdwenen in een bungalow bij het Beverly Hills Hotel. Het was nog altijd maar zes maanden geleden sinds ze zich door hun huwelijksceremonie hadden gegiecheld bij het bureau voor de burgerlijke stand van Marylebone in Londen, in een mist van ziedende vrouwelijke jaloezie die zich over de hele wereld leek uit te spreiden.

Hij was de laatste Beatle geweest die nog niet was getrouwd, de gene die in het uitgaansleven werd gesignaleerd, waar hij de clubs bezocht en rondhing met kunstzinnige types. Zij was de Amerikaanse gescheiden alleenstaande moeder die enige faam als rockfotograaf had en die naar verluidt affaires had gehad met Mick Jagger en Jim Morrison. Linda maakte op Paul een diepzinniger indruk dan de oppervlakkige, naïeve meisjes die meestal om hem heen hingen, en minder stijf dan zijn toenmalige liefde, de actrice Jane Asher.

Linda nam Paul mee op lange autoritten en zei: ‘Laten we zomaar ergens heen rijden’ op haar lijkige, stoned manier, en liet hem een nieuw soort vrijheid zien. Ze had hem verrast toen ze zei: ‘Ik zou een knusse thuishaven voor je kunnen maken.’

Nu was het najaar 1969, en de McCartneys waren in Schotland, ‘zich aan het verschuilen in de mist’ zoals Paul het noemt. Ze waren hierheen ontsnapt, ver weg van Londen en de donderwolken van het geruzie tussen The Beatles die maar niet wilden optrekken.

Maar High Park Farm was geen kast van een huis zoals een echte

rockster betaamt. Paul had de vervallen boerderij, die op een heuvel lag die uitkeek over Skeroblin Loch, met 74 hectare ruig Schots landschap eromheen, al in juni 1966 gekocht, het jaar waarin hij miljonair was geworden. Zijn accountant had hem aangeraden om te investeren in onroerend goed om iets van zijn inkomen uit de klauwen te houden van Harold Wilson en de pijnlijke 95 procent superbelasting voor grootverdieners van diens Labour-regering.

De altijd spaarzame Paul liet zich zo'n kans natuurlijk niet ontnemen, en koos High Park Farm uit de stapels onroerendgoeddocumenten die zijn accountant hem had gestuurd. De vraagprijs was een niet-onaanzienlijke £35.000, meer dan tien keer zo veel als een gemiddeld eengezinshuis halverwege de jaren zestig kostte. Het was, zegt Paul, nogal klein, en bestond uit slechts drie kamers: een slaapkamer aan weerszijden van de keuken annex woonkamer. Het gat in het dak van de boerderij was inbegrepen in de deal.

Maar het zou nog tot achttien maanden na de aankoop duren tot Paul in december 1967, vergezeld door Jane Asher, de reis naar het noorden maakte om zijn nieuwe investering te onderzoeken. High Park lag meer dan anderhalve kilometer van de verharde weg aan een hobbelig boerenweggetje, en bezoekers die niet waren voorbereid op het ruwe terrein kreunden dat hun wagens, die daar niet op waren gebouwd, vrijwel werden geruïneerd door de rit.

Het ernstig verwaarloosde huis lag op een woeste en winderige locatie, tweeëntwintig kilometer van de zuidelijke punt van het afgelegen schiereiland Kintyre. Vijf kilometer ten westen van de heuvel lag het tien kilometer lange strand van Machrihanish Bay. Acht kilometer rijden naar het zuidoosten over de A83 lag het vissershaventje van Campbeltown, met de dichtstbijzijnde voorzieningen.

Toen Paul hier voor het eerst kwam aan het eind van 1967 – tegelijkertijd het *annus mirabilis* en het *annus horribilis* van The Beatles (het wonder van *Sgt. Pepper*, de vreselijke schok van de dood van Brian Epstein, de beproevingen van *Magical Mystery Tour* en het gevoel dat niets ooit meer hetzelfde zou zijn) – had hij geprobeerd High Park bewoonbaar te maken op zijn typische spaarzame manier.

Hij had het manusje-van-alles bij The Beatles, Alistair Taylor, op

pad gestuurd naar Campbeltown, waar hij een tweedehands formica tafel en stoelen, een elektrisch kachelkje en een paar bedden op de kop had getikt. De twee maakten een bank van een paar houten aardappelkisten, en vouwden een oude matras die ze in de schuur hadden gevonden over het geïmproviseerde geraamte.

Nadat hij en Asher uit elkaar waren gegaan, ging Paul er voor het eerst weer naartoe met Linda, in november 1968. De oudste dochter van de welgestelde New Yorkse familie Eastman was onmiddellijk verliefd geworden op de plek en op het idee dat ze zich ver van de bewoonde wereld zouden moeten behelpen – zonder warm water, en met muizen en ratten in de muren inbegrepen – maar had wel aan Paul voorgesteld om het een beetje op te knappen. Dat idee was niet eens bij de zorgeloze McCartney opgekomen.

Ze haalde hem over om een betonnen vloer te storten in de keuken, ter vervanging van de planken die op de kale grond waren gelegd. Hij begon een tafel te maken om het wankele formica geval te vervangen. Hij klom via een ladder op het dak om het gat erin te repareren, terwijl Linda de soundtrack bij zijn handwerk verzorgde door de pas uitgebrachte elpees van de *Tighten Up*-reggae-compilatie te draaien.

Als je tijdens de laatste maanden van 1969 door de deur van de boerderij naar binnen zou zijn gestapt, had je volgens Paul ‘luiers, flessen, muziekinstrumenten, en mij en Lin, als een stelletje hippies gezien. Het was niet echt vies, maar het was ook niet schoon.’

High Park was niet helemaal afgesloten van de beschaving, al voelde het absoluut wel zo. Vooral Linda romantiseerde dat idee en beeldde zich in dat de McCartneys in een ander tijdperk leefden, alsof ze pioniers waren op deze geïsoleerde plek. Ze hield van het feit dat ze, zoals zij het in haar verbeelding zag, ‘helemaal aan de rand van niemandsland’ waren.

Naarmate de maanden verstreken, begonnen Paul en Linda te wennen aan het plattelandsbestaan. Met Kerstmis kocht hij twaalf fazanten voor haar; zij kocht een tractor voor hem, die hij gebruikte om een groentetuintje om te ploegen waar ze pastinaken, knolrapen, aardappels, sperziebonen, snijbonen en spinazie verbouwden.

Hun land huisvestte zo’n honderdvijftig tot tweehonderd scha-

pen, die Paul leerde te scheren met behulp van een handschaar, waarna de vachten werden verkocht aan de Wool Marketing Board. Ze neigden al naar het vegetarisme, en ze deinsden ervoor terug om hun lammetjes te slachten, al waren ze wel gedwongen om sommige ervan naar de markt te brengen als er te veel kwamen. Ze probeerden de ooien van de rammen te scheiden, maar soms sprong een mannetjes-schaap enthousiast over het hek. Na een tijdje hadden ze zes paarden, waaronder hun gepensioneerde renpaard Drake's Drum, dat ze hadden gekocht voor Pauls vader Jim en dat ooit wedstrijden op Aintree had gewonnen, en verder Honor (van Paul), Cinnamon (van Linda) en drie pony's: Sugarfoot, Cookie en Coconut.

Met behulp van een generator bouwde Paul een provisorische viersporenstudio in het gammele schuurtje van High Park, dat hij Rude Studio noemde. Hier begon hij, voorzichtig aangemoedigd door Linda, langzamerhand weer nummers te schrijven, en zo gebruikte hij muziek met succes als therapie om zijn depressie te verlichten. 'Zij heeft me eruit geholpen,' herinnert hij zich, 'en ze zei gewoon: "Hé, hoor eens, je wil ook weer niet al te gek worden."'

Paul gaf niet graag toe dat er een sterk autobiografisch element zat in sommige van deze nieuwe composities, maar die protesten klonken tamelijk hol. De tekst van 'Man We Was Lonely' ging over dat de ballingschap die hij en Linda zichzelf hadden opgelegd niet zo idyllisch was als het van de buitenkant leek, dat ze in de put hadden gezeten, maar dat, in de geborgenheid van de huiselijke sfeer, hun positieve instelling weer terug begon te komen.

'Every Night', een nummer waar hij voor het eerst aan was begonnen te rommelen tijdens de sessies voor *Let It Be*, onthulde zelfs nog meer: de zanger schetste een grimmig beeld van hoe hij zich met regelmaat klem zoop en zich er dan met moeite toe kon brengen om uit bed op te staan. In het refrein bezong hij zijn toewijding aan Linda, zoals meer en meer een kenmerk werd van McCartney. De compositie zelf wekte een bedrieglijk gemoedelijke indruk. Terwijl Lennon ergens anders zijn verdriet uitschreeuwde, was het typisch voor McCartney dat hij dat van hem maskeerde met melodieën. Alleen als je heel goed luisterde, kon je het lijden van de schrijver erin horen.

MAN ON THE RUN

'Dit boek onthult wat Paul uit alle macht probeerde te verhullen, ook met zijn songs.' – The Scotsman

Paul McCartney is in de jaren zeventig letterlijk *a man on the run*. Wanhopig probeert hij te ontsnappen aan zijn verleden als Beatle-icoon. De hippie-miljonair trekt zich met zijn nieuwe vrouw Linda terug op het Schotse platteland, op zoek naar een nieuwe identiteit en muziekstijl. Daarbij zoekt hij inspiratie in drugs en drank. Het zijn moeilijke jaren waarin Paul McCartney worstelt met een depressie door het uiteenvallen van The Beatles en diverse malen wordt vervolgd wegens drugsbezit. Toch maakt hij met zijn nieuwe band Wings verbluffend mooie platen en scoort grote hits, waaronder 'Mull of Kintyre'.

Voor dit boek sprak Tom Doyle uitvoerig met Paul McCartney zelf, waardoor hij in staat is een nieuw beeld te schetsen van deze turbulente periode, gekenmerkt door grote hoogte- en dieptepunten.

Geselecteerd als een van de beste muziekbiografieën van 2013 door The Guardian

'Ten zeerste aanbevolen.' – Classic Rock FM

NUR 661
Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen